

Esny-li spěwał,
Pitnje dželať,
Stowja' cze
Sswójbnj statok,
A twój swjatoť
Sradny je.

Sa šlaw sprozny
Napoť móżny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Wšes spat měrnj
Čerštwosć da.

Njed ty spěwaš,
Sswěrnje dželaš
Wšchědne dny;
Džen pat swjaty,
Dušči daty,
Wotpoczń ty.

S njebež mana
Njed czi thmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšerw cze!

Serbske njeđzelike łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihiczišceječni w Budyšcinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Intrj.

Mat. 28, 7.

Šhryšt je horje stanł
A je wškej' martry czahnył,
S teho so mamy šadowacž,
A Šhryštus čze uaf' troštowacž. Halleluja.

Ješuš tón šchizowany je horje stanł wot mormych! To je to wulke ewangelijon, to je ta wyšoka, wješela powjesć, kotraž nětk hižo džewjatnacze lěstotetkow psches žyłu semju klinczi, wošebje móżnje w czašu swjatyh šutrow, kaž nětko. Šnješowy jandžel pschpowjedatše tule wješelu powjesć pobožnym žónškim pschi wotewrjenym rowje teho, kotrehož pytachu, na kotrehož swjatyh wobliczu chychu hiščeže juntrócž šwoje dušche wotšewicž, kotremuž chychu psches šwoje wotmyšlene žalbowanje w jeho rowje lubosć wopokafacž. Kaž tudy po horještanjenju, tak bešche tež po narodže našeho šbóžnika Šnješowy jandžel, kiž pobožnym pastyrjam na polu š tymi šlowami pschistupi: „Šlaj, ja pschpowjedam wam wulke wješele, kotrež so wšchemu ludu dostanje; pschetož wam je so dženska tón Šbóžnik narodzil, kotryž je Šhryštus tón Šnješ!“ — Jandželjo šu czi přeni ewangelistojo. — Ješuš tón šchizowany — to najwjetšche wohańbjaze šlowo we rcze Ješušej njepšcheczělného šwěta, ale tež to najšwječzišche czešne mjeno we rcze jandžela, kotryž přeni dobnwaržy horještanjeného tak mjenowasche: to najwošebnišche czešne mjeno we rcze wšchitkich, kiž šu móż Šhryštusoweho šchiza na šwojej dušči našonili a teho dla, kaž Pawol

wošebje Ješuša teho šchizowaneho psched woczomaj maja, teho šchizowaneho psched šwětom pošnaja a pschpowjedaja. — „Ješuš tón šchizowany je horje stanł wot mormych!“ — Wo swjatyh ščenikach poda so to tak: Běšche rano šabe na přenim jutrownym dnju: Šlaj, duž šta so wulke semjerjenje; pschetož Šnješowy jandžel pschindže š njebež dele, pschistupi k rowej, wotwali kamjen wot rowomyh durjow a šydnj so na njón. Wajchtarjo štróžichu so a bechu jako mormi. Šlakaze žónške pschindžechu, tež czi wuczomnižy so pschibličachu. Šetr pohlada do prošdného rowa, hdžež hiščeže ruby ležachu. Na to wuhladachu teho Šnješa šameho, šlychachu jeho postrow, padnychu psched nim k uohomaj. Šajke bechu to šaczucza! Ach, šo bychmy jo my tež šaczuwacž móhli. Wšchitka štarosć be so šhubila, wšchitke šulju bechu šetřene, jich placz so do wyškanja pschewobroczi, jich žyle byče bešche wot najwjetšeho wješela pschekrašnjene. „Wulke wješele“ mjenuje jo swjate pišmo. Šako tajke šaczuwasche so tež w žiwjenju swjatyh japoschtolow, šwěrných šwědkow Ješušowych, hdž woni š wješelosću a š rošjašnjonym wobliczom, kaž Šchječepan psched šwojimi šudnikami štejachu, šjawnje wobšwědcžichu: „Teho šeršchtu žiwjenja šče wy morili, kotrehož je Bóh wot mormych šbudzil! Šlaj, ja widžu njebeža wotewrjene a cžłowišeho Ššyna šedžo na prawizy Božej!“ — Woni so njeprašchachu ani ja njebežami, ani ša semju, pschetož woni mějachu teho Šnješa. Šole wješele so wot nich njewotwobroczi; pschetož tón Šnješ, kiž je šmjercžimóż wšal a žiwjenje a nješachodnosć na šwětko pschinješl, be kóždy czaš jich wutrobny trošcht. Nětk šu woni pola teho

Knjesa kóždy czaß a widza jeho kraßnosć a wjeßela ßo s njewurjeknjonym wjeßelom. — Sböžny woßud! O, hdy bychmy tež my, hdy bychy tež wschitzy cžłowjefojo teho dželomni byli! Kóždy cžłowjef móže k temu pschicć, je sböžnym sacžucžom prajicć: „Jesuf je žiwý, jeho sbože je moje!“ Ale ach, kať je tola wulke jutrowne wjeßele mnohim tať wjele njesnate! Kať wjele jich hißceže žaruje, jako njebny žadny sböžnik, žane žiwjenje, žane horjestawanje! Kať wjele ßo jich hißceže s wopacžnym troßchtom troßchtuje, kiž rany wutrobny njehoji a dußchi mēr njeda! Wina je: Woni klyßcha wjeßelu powjeicć, so je Khrystuf horje stanył wot mormych, jara derje, ale woni njewērja. Woni njewērja Knjesowym kweßkam, hacž runje woni jako s jeneho rta jim pschwołaju: „Tón Knjes je wopravdže stanył!“ Woni hißceže dwēluja, hacž runje jich Domaßch hacž na najdoßpołnißcho pschewēdžzi a psched nimi k Jesußej temu horjestanjenemu pschwoła: „Mój Knježe a mój Božo!“ Tež Jesußowe ßamßne ßłowa: „Ja mam mōž ßwoje žiwjenje wostajicć, a mam mōž te ßame saßo wsacć.“ „Košwalče tón tempel a w tßjóch dnjach chzu ja jón saßo stajicć!“ jim nicžo njepłacža. Najwjetßche ßnamjo, s kotrymž je njebjeßki Wōtz Jesußa Khrystußa jako wujednarja a wumōžnika hrēßneho ßwēta pschwoßnal, jeho horjestawanje woni sazpija. Wjele jich je, kiž ßo wudawaja, so wērja, maju pať tule wērū jeno we rcže; pschetož woni njeroßymia to ßłowo: „Jesuf tón kchizowany je horje stanył!“ Wón je jim hißceže zußa woßoba. Shtož je Jesuf na kchizu ja nich cžinił, njebju ßebi hißceže k wutrobje wßali, dokelž njebju hißceže do ßo jchli a spōßnali, wot cžeho ßu padnyli a w kassim ssaženju woni leža. Teho dla je jich wutroba proßdna wot ßwjateho jutrowneho wjeßela. Pofutu woni njecžinja, teho dla tež njemōža wēricć a kchescžijanßkeho wjeßela dželomni bycć. Pschetož bjes pofuty a wērny njemōžesßch ty ani hody, ani cžichi pjatt, ani jutry abo hewat žadny kchescžijanßki ßwjedžen ßwjecžicć. Shtož pať w kacžu a rudženju steji, so je wón Knjesowe kraßnosće kchizował a jeho w ßwojej wutrobje jako Khrystußa, jako wēczneho wßchßkeho mēßhnik, profetu a krala sacžuje a spōßnaje, tón sanjeße je sböžnym sacžucže do dobyčerßkeho spēwa kchescžijanow na jutrownym ranju:

Khryst je horje stanył

A je wscheß martry cžahnył.

A tute ßwjate wulke jutrowne wjeßele pschekraßui jemu žyłu pschirodu a jeho žyłe žiwjenje. Teho wutroba bje žiwijcho, wōcžko cžepi w ßylßach. Wßchitko ßjewi ßo jemu we wjeßelny hibanju. Duž ßo nam džiwnje idacć njetrjeba, so starßchi ßwojim dželčom praja, so na jutrownym ranju ßłōncžko poßtatujō sßhadža.

W sböžnym sacžucžu njebmjerßnosće kchodži wērjazy na semi, jako pucžowať w zußbje, droheje domißny wēßty, wón lubuje žonu a dželčzi, bratrow a pschecželow niz wjazy ja ßwōj wužitt, je semißkej luboßču, ale je ßwobodnej, cžistej, njebjeßkej luboßču, kiž niz jenož ja tutón, ale wjele wjazy ja tamny ßwēt lubuje a cžerpi, wēri, ßnjeße, ßo nadžiija. Sdnyž jeho cžerpjenje potrjehi, dđeržo jo s Pawo-łom, niz hōdne kraßnosće, kiž ßo nad nami ßjewicć budže. Chze-li jemu sßyßno bycć, chze-li wobßforžer jeho dußchu wobßforžicć, praji wón s Pawołom: „Shtō chze jatamacć? Khrystuf je tudy, kiž wumrjel je. Haj, hißceže wjazy: kiž tež sbudženy je.“ Chze-li jeho row naßtrožicć, wón widži jón wotewrjeny, a we wotewrjenym rowje ßwojeho

ßböžnika. Chze-li strach a rjenje ßmjercže jeho dußchu ßapßchimnyč, wón s wjeßelom praji: Khrystuf je moje žiwjenje; wumrjecže moje dobyčze! Ssmjercž, hđže je twoje žahadło? Hela, hđže je twoje dobyčze? Kchwaleny budž Wōh a Wōtz nascheho Knjesa Jesom Khrysta, kiž je naß po ßwojej wulkej ßmilnoßči s nowa porodžil na žiwu nadžiiju psches to horjestacže Jesom Khrysta wot mormych k njefachodnemu a k njefmaßanemu herbßtwu, kotrež wam sßhowane je w njebjeßach.

O, kať dyrbjalo nam we wutrobje bycć, hdyž my tule sböžnosć wēßtu nimamy, kotruz nam Boža huada w tutych ßwjatych dnjach prjōdkstaja! „Sböžni ßu cži, kiž njewidža a tola wērja!“ praji tón Knjes Jesuf k Domaßchej. To ßłowo tež nam płacži! Niz widžecć, ale pať tola wēricć! Pschibližujmy ßo we wērje a w pofucže k temu, kiž je žiwý a wjazy njewumrje, kiž je pola naß hacž do sßōncženja ßwēta a prajmy k njemu: „Do blußnow twojeju rukow ja moje porßty njepołożu, do blußnow twojeho boka ja moju ruku njepołożu; ale ty ßy mój Knjes a mój Wōh!“

„Shtōž tu mōž Jesußoweje ßmjercže njefapßchimnje“, praji hrabja Zinzendorf, „tón tež njefapßchimnje kraßnosć jeho žiwjenja, a njemōže s wērnoßču prajicć: „Ja ßym jeho, ja ßym jeho wobßedženßtwo a chzu w jeho kraleßtwoje pod nim žiwý bycć, a jemu ßlužicć we wēcznej prawdoßči, njewinoßči a sböžnoßči!“ Tón je njefbožowny, kiž to prajicć njemōže, wón wumrje druhu ßmjercž, hdyž tudy cžahnje wumrje. Tón budže žiwý, kiž wēri, kiž ßo na niežim druhim njewjeßeli hacž na Sböžniku a jeho stawanju, a ßo prjedy njefmērje, a ßwoju hłowu mērje njepołożi, doniz wón s wēßtoßču njewē: Haj, Hamjen, ja budu žiwý. Hamjen. Ernst Helaf.

Jutry.

Mój Jesuf žiwý stany
Dženß s rowa cžēmneho,
O budž mi powitany
Ty klyny ryczerjo.

Na njepßhecželach doby,
Ssmjercž, helu pschewiny,
Sdnyž s nimi w bitwje pobu,
Sich swjaßki rostorhny.

Mje njemōže wjaz' sßróžicć
Tej ßmjercže strach a row,
Mje Jesuf budže wodžicć
Psches row do njebjeßow.

Na dnju tnych ßnopow pōndže
Psches pola rowowe,
Tu kóždy s rowa wuñdže,
Kiž bēßche semrjety.

Ssmý živi w domērjenju,
My Knjesej wumrjemy,
Psches wērū k wohladanju
Do njebja dōndžemy.

Tam ßmy my wumōženi
Psches jeho wumrjecže,
Wot njeho wußwolemi
Psches jeho žiwjenje.

Dženß Jesuf s rowa stany,
Mi row wjaz' njefßkodži,
My psches njoh' wēßtoßč mamy
K tej wēcznej' sböžnoßči.

Pucžowanie po Bożim piśmie

abo

tajke myśle nadendzech, Boże słowo czytajo.

Podawa kweru cžitar „Pomhaj Böh-a“.

I. knihi Wójskowne, 34 staw.

Bože słonczko sřhadžešche a hladasche na hrošnosće, tajtež bėchu so stale w minjenej nozy. Wschudžom ležachu cžela na hařach, mnohe pak wlecžechu i domow po hařach, so bychu je do rėki cžihnyli.

Bėšche-li tež kral do spoczatka tšchepotal, dha bė so tola bórny řam roshorit. Wospjet je i woknom won wołal: „Samorduj, samorduj jenož!“ Powjeda řo, so je řam i tšelbu do cžekanzow tšelał, kotřiz chychu rėku pschepłuwajo řo wukhowacž. Hışcheže dwaj dnjej trajesche tajte mordowanie. Potom pschethodži kral Rhorla IX. je řwójimi dwórskimi ludźimi hařy, i cželami napjel-njene; jeho woczi sradowachu řo, wuhladajzy tajte krawne hroš-nosće. Tež Kolignyjome cželo je wón namakał; roshorjenny lud bė je na wıchė jenož nėkał mőzne wajchnje wonjecžesčizł a sřoncznje řa nohi na řchibjenzu powėžnył. Žako řo nėkoti i dwórskich ludži hrošneho wonjenja dla wotwobrocžichu, dha pschistupi kral hıšcheže bliže, prajizy: „Morwy njeřcheczel itajnje derje wonja!“

Niz jenož w Parisu, ale nimale po zylej Franzowiskej řu Hugentow po kralowej porucžnosći samordowali. Jenož nėkoti kralowizy řastojnizy mėjachu doseč řwėdomnja, so kralowřku pschi-fařnju njewukonjachu.

Tutej řakostnej nozy, hdžež je řo bjese wıcheho řonza mordowalo, řu narjekli, dofelž bė na druhi džen džen řwójateho Bartromja, Bartromřka nőz, abo tež, dofelž bė bórny po pryzowym kwařu, Parisřki krawny kwař.

Podawř řu tehdy w nėkotrych krajach i wjeřelom witali, druhdže řu řo i wohidženjom wot tajkich hrošnosćow wotwobrocžili.

Wotwobrocžiwřchi řo i nini wot tajkich hrošnosćow mjes řchecžijanami, podamy řo řařo do řakuboweho řtatoka pődla Sıchema.

Staw 35.

Rahel wumrije pschi porodže.

I., 1—9. Podawř, nam we 34. stawje wupowjedany, je řakuba a jeho dom i nashłnosću zyle dželil wot kanaanřkich narowow a je jeho tak zyle Bohu podal. A tuton podawř naložuje nėtko Böh k temu, k cžemuž bė jón wot wıcheho spoczatka postajil, so by řakubowu řwójbu jenož řebi pořwjecžil, dofelž mőžesche jenož wón ju nėtkole řchitowacž. Wřchitke pschibőstwow řo nėtkole po řakubowej pschifařni wotřroni, a wón cžehuje do Beth-Ěla, so by tam, hdžež je w řwojej tıschnosći přenje wukhowanje w Boly namakał, řwój řlub, Bohu nėhdy daty, wukonjal. Dale pořluřnosć mytuje řo jemu i boharym řohnowanjom. Strach psched Bohom pina wıchė male narody kolo wokolo, kotrež, wuhladawřchi wotřronjenje tuteje řwójby wot wıcheho — jako nėhdy wıchė řohnowanja — řo boja, so bychu jim nėkał řchıwődžili.

1. A Böh, so by řakuba a jeho dom psched wıchėm řtrachom, psched kotrymž bė řo tón bojal, wukhowal, a so by jeho na řlubjenje, dotal hıšcheže njewukonjane, dopomnil, džesche, najřkėřscho wo řuje, k řakubej: Stań řhėřje a dži je řwójimi wotřal, dofelž tudy je řwójimi njeřby wjazo wukhowany, a podaj řo do Bethela, a bydl tam; a řchıř tam wołtař temu Bohu, kotryž tebi řo řjewi, hdžž cžekasche psched řwójim bratrom Ěawom.

Řa řym wıchė řwėru řkonjal, řchtož řym tebi tehdy řlubil; duž je nėtkole na cžaku, so by tež ty i najmjeřřcha po nėkajkej mėrje nėtko cžinil, řchtož řy řlubil, a řa budu tebe pschewodžecž a tebe wukhowacž, jako řym tebe nėhdy psched Ěawom wukhowal.

Řakubowe řıwjenje steji na rozpucžu. Tu ma jeho nabořıřstwo řapowecž. řako řo w nowym řakonju cžasto wo „Bohu mėra, pokoj a nadžije“ rėči, kődzy pak je jedyn a tón řamón Böh, ale kotryž je řo cžłowjesej pschi nėkajkej řkladnosći řıwje řjewil jako Böh mėr, pokoj a nadžiju řpořčazy, tak džerži tež wėra řarych wőřow Boha řa jeho jenotlıwe řjewjenja; wón je tón Böh, kotryž je řo w Betheli řjewil, a njeje tola řadym druhi, řhıba tón Böh, kotryž je řo w řaju Mamre řjewil. Böh pak pschıpőřnawa řo tu řam k tajkemu řrutemu, řıwemu pocžahej wėry do njeho. řak cžesčımy my teho Boha, kotryž je řo w řbőřniku řesřku Řhryřtu řjewil, w kotrymž bydl wıchehota Boža po wohobje.

(Potracžowanie.)

Ssmjertna ruka.

řchtož řmjertna ruka wuřywala je, — řak wuczi mudrosć řtaroh' řerbřřkoh' řłowa, — řo roscže, řrawi, tıje řpodřıwnje, řa tajkich řnopach řežeje radořčž řıwowa. řu ruku řnjeřzy džafnje řohnuja A řhwala jejnu řhmanosć, pilnosć, řwėru, A prošha, řo jej Boža mıkosć da řot řwojoh' řboža natłocženu mėru.

řy wopomnil, mój luby řchecžano, řo junu w rowje hladasch cžıřche k ranju? řy wopomnil, řak bórny řtyka řo řež tvoja ruka cžıřche k řmjertnom' řpanju? A wukupıřch řwój cžak džen wote dnja? A řhıřch dobry řıw na Božej řemi, řo tvoje řorno řrařne kłōřki da řa džecžıdžecži a mjes pschecželemi?

řak bórny řnadž, řo tvoji lubi tež řıřhi tvojej hōřzy klecžo pacžeř prošha; řuž řıwny řhı a tajke řwajřki řwjež, řıž tebi wėcznje dobre řłody nořha. řaj, dželaj, řpėwaj, řaž twój řbőřnik chze. A njech pod řchıřom tvoje cželo tıaje, řha řmjertna ruka — řıwa ruka je, A jejne řohnowanje wėcznje traje!

řan řaktař.

Womłodza řtudžeř.

Ěsonjena bajka.

(Potracžowanie a řkonczenje.)

řa wotomil mjelecžesčtaj wobaj. řotom řarėčza řrabja ř mėřnym řłowom: „řchořarjo, řy pschıřchol po moju mandželıřku? řej budže řel, řo njemőže tebe powıtacž. řež řı njeje lubo, řo dıřbjı řo i tobu a niz i njeř rořrėczowacž; tola chzu wıřcho i křotřimi řłowami prajicž, hdžž řy tak řnadny, řo mi prajıřch: dıřbi tebe mój řyrař abo řıger powıtacž, řaž řy řebi řařluřil, abo — wón pořbėhny řřhowanu řřelbıczku a jeho njemdrojčž wuwali řo tež i jeho řłowami — „abo dıřbjı tebe řatřelıcz, řaž řkařeneho řřa!“

„řoboje“, řarėčza řurıj, řymnu řrej řařo dořtawřchi, „by řo řa cžłowjelow hodžılo, kotryž mőže řwoje řemjanřke mjeno tak wonjecžesčicž, řo řłabu, njewınowatu řonu řřıwuje. řomıřlecže řebi pak, řnježe řrabja, řo řo wam wėž řnadž tak njeřofa, řaž řebi mıřřlıcz. řłőřno, řo řo wam nımo kulı, hdžž tež řřaj na mıje honicže a i dořom tež řřelıcz. řso w cžmowej nozy i řřelbıczku na cžłowjeka řamėřıcz je řara njewėřta wėž, a řa mam kődzy rokku i kulku nabıtu a wōřny nőž řa pařom. řacže-li hıřcheže prošha řemjanřkeje cžesčje w řwójim řıwocže a dopomnicže-li řo, řak nje-pschecželaj, kotrajž řtaj wobaj wobronjenaj, řajku řwadu řkonczıtaj, dha pschıřdžecže won pod hōle njeřjo; řřelenje tam i najmjeřřcha řrodowřkej řıwjeni mėr njeřay.“

řa wotomil řtejesche řrabja řamıřłeny. řotom řo i řłowom řmėřesche. „řo tuton mėr řo řhroble njeřtarajecže“, řřelny řkoncznje. „řchto to wo to? řeže wofak byl, duž njeřam teho ředžbu mėcz, řo njeřsčje njeřřchecžel mi runy a řhmany, řo mohł wař pokhořtacž jako njewólneho cželadnıka. řbıczje, řo bychwoj wıřcho řhėřje na řonž dowjedłoj!“

řbón dōřdže k wotowřjenny řchřelėczany řurıam, řřaj řtajnje řa nım, a chychche řurıa najpřjedny wunėcz dacž. řjemėjo dowėru k njeřřchecželej, komdžesche řo řurıj. řopomnıwřchi řo na řrabjowe řłowo, řo nıřtón řrabıřny mėr njemőže řahycž, řřchabesche jeho řřma. řrabja pak njedasche jemu tak wjele cžakřa, řo mohł řo woprařchecž, řaž řıžo chychche. řobaj dōřdžesčtaj do řahrodny. řchıřchedschı na mėřto, hdžež řtare řrabı řteřachu, řajřa řrabja a džesche: „řu! řu je daloko dořčž, řo řo řamėřımoj, a řwėřtko i hıwėřdōřteho njeřja je řhmane, řo řo řamėřıřze, řako chychlı na tarėžu wıřřelıcz. řam řo řtupėče, řam je wafche mėřtno a tu moje. řo řpőřnajecže, řo cžıwju řaž řemjan i wami, řmėřecže cžesčłıczıcz: ředny, dwaj, řřı! řehı řo, řyrařo! řchtož řo tu řtawı, njeje řa tebe!“

řurıj řtupi řo na pschıpofajane mėřto, řrabja dōřdže na druhu řtronu. řdny řurıj „řřı!“ řawoła, pořbėhnyřchtaj wobaj

brón. Jeniczki wutšěl sablystny, — s tšěbiczki. Surjowa tšělba bė ſo ſaprėta, wón swjesh ſo pšchi tolstym ſchtomje na ſemju; krew czečejsche s rany s tolstjeje nobi wysche kolena do pėša.

„Mėj ty dobru nóz, khorobny ryczerjo!“ wuſmėchomasche jeho hrabja. Dženſa spožču czi žiwjenje, nětko drje czi wjazy na to njeponđže, ſo by chžyl putane huadne knjenje s khlody wuſwobo- dźicž. Lėpje budže ſa tebję, ſo ſebi ſa stare dny kij pod ramjo tyknješch, ſo mohł pšches ſwět ſchtnkacž, hačž ſo ſo s hoitwjeřskej tšělbu hordžisch, kotraž wutšěl ſaprėje, hdyž ju nuſnje trjebasch. Mėj ſo rjenje a postrow mi tež ſwoju staru mandželsku!“

S wótrym ſmjeczom woteńdže hrabja w czmowocze wyſochich ſchtomow.

*

*

Na ſyrcj ſemi ležejsche Surij s ranjenym cžělom a s bolosčžemi we wutrobje; wón hanješche tamnu hodžinu, kotraž bėšche jeho ſem do hroda ſwjedła, hanješche wscho ſwoje womłodžene žiwjenje je wschėmi lubošnym i a hórčimi podawłami. Bolosčže w roſtšėlenej noſy, kotrež pšchibėrachu, a krew, s rany czečežaza, dopomnichu jeho, ſo dže s nim na kónž; wumrjecž mėjejsche s krjudowanymi myſ-lemi, ſo je ſmjercž nadobneje žónſteje ſawinowal. Mjeje-li man- dželſki ju tež traſch s přėnim roshorjenjom ſadajil, dha ju ſawėšče nětko na ſmjercž krjuduje. A Suriej bėšche njeſbože tuteje žón- ſteje žel było; myſle, ſo mohł ſemjanſku knjeni s khlody wumóz, bėchu jeho ſabludžile. Lubowal, — to nětko ſpósna, — bėšche wón jeniczzy ſwoju pėnu, staru Hanu, a ta bėšche daloko, jara daloko. By-li wón nětkole wudychal, dha njemohł ſo jej podžako- wacž ſa wschu lubosčž a dobrotu, kotruž bė jemu něhdy ſa ſwoje prjedawſche žiwjenje wopokajala, a njemóžejsche jej wotproſyčž, ſo bė hjes njeje pučžował do womłodžaznych kupjelow.

„Dubjscha Hana!“ ſdychny hórko, „hdy by tola kuſłarńicža Kėžėjalka, moja kmótra, tebję jenož na něotre wofomiti ſem swjesh mohla, ſo bych jenož hiččeže ras twój hlóſ mohł ſaſly- ſchecž, a tebi hiččeže ras ruku dacž; potom bych rad wuſnył je ſpokojazej wėstosčžu, ſo tale miła, luba ruka mi wóčžo ſańdželi.“

Na dobo ſarėčža něchtón bliſko pšchi nim: „Schto mi tola do hlupoſčžow rėčžisch, Surjo!? Wschako tu ſym pšchi tebi, to twoju kmótru njetrjebasch; wotewi jenož ſwojej woczi. Wėsch dha tež, kať je nětko na cžafu? Spaw ſy hačž do ſameho bė- leho dnja na tute ſpodžiwne krepki; a njebychu-li tebję bolosčže w noſy wubudžile, dha drje by nětkole hiččeže dlėje ſpał. Mėt- kole pať je tola ſkoro cžaf, ſo ſo je ſwojeho borla poſbėhaſch. Wschako je dženſa njedžela, Marja pšchindže je ſwojimi džėčžimi k nam na wobjed, ſy dha ty tole žyle ſabył? A Jan je předy runje hiččeže ſajecžka pšłal. Schto tať proſty na mnje hladaſch? Eſu dha tebi tamne krepki traſch do hlowny ſajėle?“

Surij bė ſo we ložu ſnył a mėjejsche nuſu, ſo by ſo na wscho dopomnil

„Tole potajkim bėšche wutšěl a hrabjowa tšělbicžka“, bórbo- taſche wón. „A rana na noſy — je to wopravdže jenož moje stare drjenje? Hlej, Hana, nihdy njebych ſebi myſlicž mohł, ſo móže mje moje drjenje a ſchėžipanje w noſy tať ſawjeſelicž, jenož ſo moja stara Hana pšchi mni ſteji a žana mloda hrabinka. Po- hladať na mnje, Hana! Mózžu czi prajicž, Hana, ſo ſo mi dženſa runje tať ſpodobaſch, jaťo pšched ſchtyrčeczi lėtami, nimaſch-li tež tajſe ſkote wólſki pod starej křapu, jaťo moja druha mandželſka kuſłarńicža rodžena Šłótnicž. A nětko praj mi, ſo mi wschitke moje přyſle a njeſwėrnosčže wodaſch, a ſo mohł temu tež wėricž, dha wokoſch mje, to mje bóle wobſboža, dyžli blėdeje hrabinžyna lubosčž.“

„Surjo, Surjo!“ ſawoła stara Hana, hdyž ju Surij wokoſcha, „mi ſo ſda, ſo ſy někať hlupikožty! Ty ſy dženſa hórſchi, dyžli ſa nawoženſke dny; ſy dha ſawėšče we womłodžazej ſtudni pobył, wo kotrež je tebi kmótra narėčžala?“

Surij ju puſchėzi, rybowasche ſebi khoru nohu a rjekny: „Haj, Hana, kuſłarńku wodu ſym na ſwojich ſtawach ſacžul; tola je ſchłodu mi to ſawėšče njeje było; wuhojila je mje wot mojeje wrótnosčže, a teho dla mam ſo ſwojej kmótrje podžakowacž. Kať pať je ſo to ſtało, wupowjedam, hdyž s naſchimaj džėščžomaj ſa- jecžka wobjedujemoj. Pšchetož to móže tež druhich powucžicž, kotřž ſy njeſpokojni s tym, ſo ma kóžda ſtaroba ſwoje brėmjo, a ſo maſch ſo Bohu džakowacž, hdyž maſch drjenje a ſchėžipanje jeniczzy w ſtawach, a ſo czi nježerje kať točžazy cžėrw tež w ſwėdomnju.“

Podal A. s Hr.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Eſrjedu po jutrach je ſažo naſch ſerbski džen, na kotrymž wotbywa ſo w Budyſchinje nalėtnja ſchadžowanka, kať tež ſo wotryady Macžizy Eſerbſkeje ſeńdu a popoldnju wotdžerzi ſo hlowna ſhromadžina Macžizy Eſerbſkeje. Lubi Eſerbja, duž hotujmy ſo na wažne ſhromadžiny, na naſch ſerbski džen.

— Wulke njeſbože je ſo ſańdžemu njedželu w Budeſtežach ſtało. Pšchi wuſwonjenju cžėla bu mlodženz Pėtschka, kotřž bu rano konfirmowan, wot palnizy do hlowny trjecheny a ſa něotre mjeńſchiny wumrje. To je ſažo napominanje na džėczi, kotrež ſwonja, ſo bychu wobhladniwi byli pšchi ſwonjenju, dokeľž móže ſo lohko njeſbože ſtačž.

— Knjeſ wuczer Lahoda ſo s Džiwocžiz do Huſki pšchėhydli. Duž je ſažo Džiwocžanſke wuczerſke měſtno wupróſdnjene. Eſo prajcha, hačž tam je Saſkeje ſerbski wuczer ſo ſamolwi, dokeľž tu w tu křwilu žadny njeje. Wobžarowacž pať by było, hdy by ſažo s Pruſteje wuczer do Saſkeje pšchėstupil; pšchetož w Pruſtej je nuſa na ſerbskich wuczerjach hiččeže mjele mjetscha hačž w Saſkej a je ſo pšches pšchėhydlenje telko pruſkich wuczerjom do Saſkeje jara powjetſchila.

— Saſki ſejm je wobſamknył, ſo maja wojeřžy invalidojo na ſwoju penſiju ſwobodni byčž wot dawłow. Tole wobſamkjenje je po wschėm kraju powſchitkowne pšchihłožowanje namakalo. Senož wobžarowacž je, ſo njeje jakoi hnydom do mozy ſtupil, ale ſo haťle wot noweho lėta plačzi. Maſchim ſtarym wojakam je wėšče tole polóženje s wutrobu popſchecž.

— Eſažo ſu w poſlednim tydženju wulke wohenje byle a to w Khełnje, w Grodžisčėžu a najwjetſchi w Gaſſchtruwje, hdyž je ſo dolhi rnył bróžnjow (13) wotpalil. Džiw njeje, ſo ſu ludžo w ſtajnym ſtraſche, hdyž wjecžor lehnycž du.

— W poſlednim ſchtwórcžlėcže 1901 je ſo ſa žyrkwinske naležnosčže w Saſkej 1,673,250 hr. wuſłajilo. To je wėšče rjane wopokajmo kſchėčžijanſkeje lubosčže, kotrež pať tež tym, kiž je móže, pšchiwola: „Cziń teho runjecž!“

— W Afrizy maja ſo w tu křwilu mjes Burami a Žendžel- cžanami wujednanja dla mėra. Nadžijomnje hjes wuſpėcha nje- wostanu a Žendželeženjo tež ſwoju hordosčž, ſo Buram jich žadanu ſwobodu pšchiwola, kotruž kóždy temu ſmužitemu a bohabojaſnemu ludej pšchjeje.

Palmarum a cžichi pjatk.

Nėtko je ſažo nimo, tón wulki, cžichi tydžen, kiž, kať žadny druhi cžaf w lėcže, je huadny cžaf, kotremuž njedyrbjeli njewuži- wanemu nimo hičž dacž. D niz, ſo by tón knjeſ Jeſuſ tež dyrbjal na naſ plakacž, kať na tón ſaſlepjeny Jeruſalem; ně, my chzemny wopomnicž, ſchtož k naſchemu mėrej ſluži. Duž dajče nam pod Božej pomozu to wulke poſtne ſłowo wopomnicž. Schtraſa leži na nim, ſo bychmy my mėr mėli.

Pšches Jeſuſa my mėr mamy,
Wutrobu jom' woprujemoj,
Jeſu, duſche k ſebi wſmi,
Dha ſmy wėčžnje pšchi tebi.

Ernſt Helaf.

K rospominanju.

Prėdať ewangelija mėjejsche wot mėſchėžanoſty ſwojeho měſta mjele cžėpicž. Sedny džen jeho tón ſawoľacž da, ſo by jemu nowe wobčėžnosčže do pučža položiť. Wón praji: „Hlejče tónle mały porſt! Kať dolho budu tón hibacž móž, budu pytačž Waſ a Waſcheho runjecža podčžisčžecž.“ — „Haj“, praji prėdať, „ja widžu Waſch maľuſch, a ja widžu tež ſylmu ruku, kotruž wy nje- widžicže. Kať dolho je wulka ruka Boža nam k lėpſchemu po- ſbėhnjena, Waſch maľuſch ſa naſ nicžo naſtróžazeho njeſmje.“ A ſwėrnny ſwėdł Jeſuſowy a jeho wėž wobkhowaſchtej dobyče.

Wól je wėšče naſch Wótž a naſch Wól; ale tole woboje niz hinať, křiba pšches Křyſtuſa.

Daliſche dobrowólne dary ſa wobohe armeniske ſyroty:

M. N. s B., jutrowny dar, 5 hr.

W mjenje wobohich ſyrotow praji wutrobny džak

Gólcž, redaktor.